

# РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Бургас, 20.01.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ  
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди  
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Веселка Г. Узунова  
Таня Д. Евтимова

при участието на секретаря Мария Н. Тошева  
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно  
гражданско дело № 20222100501929 по описа за 2022 година

Производството по делото е въззивно, по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по жалбата на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР(ГДПБЗН-МВР), представлявана от гл.комисар Николай Николов -директор, чрез процесуален представител гл.ю.к. Татяна Стойкова-отдел ПНО при ГДПБЗН-МВР с адрес за призоваване: гр.Бургас, ул.“Ал.Велики“ №37Б, РДПБЗН-Бургас против Решение №2300/20.10.22г. по гр.д.№3957/22г. по описа на БРС, с което дирекцията е осъдена да заплати на Т. П. П. с ЕГН \*\*\*\*\* и адрес: \*\*\*\*\*, чрез адв. Златина Билянова от БАК , сумата от 671,25лв. главница, представляваща ДТВ за положен нощен труд , преизчислен на 78,94 часа извънреден труд, за периода 01.08.19г.-10.07.20г. по възникнало между страните служебно правоотношение, както и сумата от 151,83лв. обезщетение за забава, считано от датата на изискуемостта на всяко месечно задължение, до подаването на исковата молба, ведно със законната лихва за забавено плащане на главницата, считано от подаването на исковата молба- 20.06.22г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 400лв., направени по делото пред първа инстанция съдебни разноски. С решението ответната страна е осъдена да заплати по сметка на БРС и държавна такса за производството, както и възнаграждението на вещото лице, в общ размер от 200лв.

Въззивната жалба съдържа оплаквания за неправилност на постановеното от първата инстанция съдебно решение.

Конкретно се твърди неправилно тълкуване и приложение на материалния закон, уреждащ полагането, отчитането и заплащането на нощния труд от държавни служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР(обн. ДВ бр. 53/27.06.14г.). Поддържа се, че наредбата за структурата и организацията на работната заплата(НСОРЗ), приета с ПМС №4/17.01.07г. не намира приложение при разрешаването на процесния казус.Такова приложение не намирали още и ЗДСл и КТ и актовете, издадени с оглед тяхното приложение, защото е отклонено от разпоредбата на чл.187, ал.9 от ЗМВР, делегираща на

министъра на МВР да издаде особен подзаконов нормативен акт, регулиращ посочените отношения. Уредбата е специална и субсидиарно приложение към нея на нормите от общите закони, чийто предмет са също такива отношения, е недопустимо.

Сочи се, че ищецът е държавен служител в системата на МВР по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, със статут, нормативно разграничен от този на служителите, чието положение се регулира в т.2 и 3 от разпоредбата и за него общите правни норми не намират приложение касателно създаването, съдържанието, изменението и прекратяването на това правоотношение с работодателя, респективно не касаят и отчитането на положения нощен труд, предмет на делото. Като приложими за спора се посочват освен ЗМВР, още Наредба №8121з-776/29.07.16г. и Наредба №8121з-36 от 07.01.20г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР.

Акцентираща се, че за разлика от КТ, нощният труд за лицата от категорията на ищеца не е ограничен до 7 часа дневно, а нормалната му продължителност е определена като 8 часова. Развиват се подробни съображения в тази насока.

Освен това се поддържа, че за служителите на МВР в ЗМВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито останалите държавни служители, включително работещите по трудови правоотношения, са лишени.

Полагането на труд през нощта за държавните служители от категорията на ищеца е свързано със задължението на работодателя за възмездяването му със сумата 0,25лв. на час, което правно разрешение е еднакво за всички работещи по трудови и служебни правоотношения лица в страната.

Разпоредбата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ не намирала приложение за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл.107а от КТ и на още по-малко основание намирала приложение за държавните служители, чиито отношения се уреждат от ЗМВР и ЗДСл. Освен това продължителността на работното време през деня и през нощта за ищеца е еднаква - по 8 часа за денонощие, поради което и съотношението между двете величини е равна на 1. Следователно коефициентът 1,143 също не намира приложение в конкретния казус. Изводи за невъзможност общите норми да намерят субсидиарно приложение по казуса се черпят и от съдебна практика, която страната цитира.

Наличието на съществен порок на първоинстанционното съдебно решение според въззивника представлява още и неправилният извод на съда, че при преизчисляването на положения от служителите на МВР нощен труд в дневен, се генерира извънреден труд, за който се дължи съответното заплащане. Всъщност ищецът е полагал труда си в рамките на редовното работно време, което е посочил изрично и в исковата молба, следователно отработеното от него попада в 24-часовите му дежурства по график и не представлява извънреден труд. Счита за ненамиращо законова подкрепа нито в ЗМВР, нито в КТ разсъждението, че нощният труд се заплаща като извънреден. Предвиден в действащата правна уредба да се заплаща като извънреден, е само трудът, положен извън рамките на установеното работно време.

В обобщение се моли за отмяна на неправилното съдебно решение и за постановяването на друго, с което заявените претенции бъдат отхвърлени като неоснователни. При надвишаване минималния размер на адвокатското възнаграждение, уговорено и заплатено от другата страна, се прави възражение за неговата прекомерност и се моли да бъде намалено до минимума по НМРАВ, т.к. предметът на делото не бележи фактическа и правна сложност и разглеждането му може да приключи в едно съдебно заседание. Дирят се съдебно-деловодни разноси, вкл. ю.к. възнаграждение и д.т. по

приложен списък на осн. чл.80 от ГПК.

Не се ангажират нови доказателства.

**В срок е постъпил отговор на въззивната жалба** от въззиваем Т. П. П. от \*\*\*, чрез процесуален представител адв. Златина Билянова. В него обжалването се сочи за изцяло неоснователно, а решението на първата инстанция- за законосъобразно и правилно. Поддържа се, че изводите на съда са обосновани от събраните в процеса доказателства, а актът е постановен без допускането на процесуални нарушения, поради което се моли да бъде потвърден от въззивния съд.

Конкретно се изнасят съображения, идентични на тези в мотивите на обжалваното съдебно решение досежно приложимото за спора материално право. Поддържа се, че и при съблюдаване на действащото Право на ЕС и конкретно на Решението на СЕС от 24.02.22г. по дело С-262/20г., образувано по преюдициално запитване на РС-Лукови по тълкуването на Директива 2003/88/ЕО, нееднаквото третиране на работниците от частния и от публичния сектор по отношение нормалната продължителност на нощния труд, не може да е в ущърб на вторите, а трябва да се основава на обективен и разумен критерий- да е свързано с допустима от закона цел на законодателя и различието да е съизмерно на тази цел, което в случая не е налице. Липсвала обосновка защо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143 отпада от Наредбите по приложението на ЗМВР, следващи тази от 2014г., както и затова, че след 10.07.20г. такова преизчисление отново е въведено в ЗМВР. Щом в процесния период няма законова забрана за преизчисление на положения от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, то според страната празнотата в специалната уредба трябва да бъде преодоляна чрез субсидиарното прилагане на общата НСОПЗ, за да се компенсира особената тежест на полагания от полицаите нощен труд, подчертана и в цитираната по- горе европейска директива.

Не се ангажират нови доказателства и се моли за присъждането на съдебно-деловодни разноски за въззивната инстанция.

**Проверката на БОС по чл.267 от ГПК** е посочила въззивната жалба за допустима, а тази по чл.269 от ГПК определя обжалваното решение като валидно и допустимо.

**По съществото на спора**, с оглед въведените във въззивната жалба оплаквания за неправилност на съдебното решение, при съвкупна преценка на събраните в процеса доказателства и в приложение на закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано пред БРС по исковата молба на Т. П. П.,чрез адв. Златина Билянова от БАК, срещу ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“, с искане за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 507 лева главница, представляваща допълнително трудово възнаграждение(ДТВ) за положен нощен труд от 504 часа, който преизчислен с коефициент от 1. 143 възлиза на 576 часа и се равнява на 72 часа извънреден труд, положен за периода 01.08.2019г. – 10.07.2020г., по възникнало между страните служебно правоотношение, както и сумата от 30 лева обезщетение за забава, считано от датата на изискуемостта на всяко месечно задължение, до подаване на исковата молба, ведно със законната лихва за забавено плащане на главницата, считано от подаване на исковата молба – 20.06.2022 г., до окончателното изплащане. Дирят се и разноски за производството.

Претенцията се позовава на служебно правоотношение с ответника, по силата на което ищецът изпълнява длъжността „старши спасител“ в Сектор СОД към РД „Пожарна безопасност и защита на населението“, която е на структурно подчинение към МВР. Ищецът твърди, че е работил на 8,12 или 24-часови смени и е положил 504 часа нощен труд, който, преизчислен с коефициент 1.143, възлиза на 576 часа дневен труд. Преизчислението на нощен към дневен труд водело до извънреден труд, като вследствие на трансформацията следвало да му бъдат заплатени 72 часа извънреден труд на стойност 507 лева, ведно със съответните лихви. Работното му време било организирано на смени, които са предварително определени и отчитането им ставало с график всеки месец. Посочва още, че според чл. 187, ал. 5 и 6 ЗМВР извънредният труд се заплаща с 50 % увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Предявените обективно кумулативно съединени искове са с правно основание чл.

179, ал. 1 ЗМВР вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД.

**В законоустановения срок не е постъпил писмен отговор от ответника.**

Допълнително е представено становище от ответника, съдържащо правни доводи за неоснователност на заявените претенции.

В хода на процеса е заявено и прието изменение на иска по размер, като претенцията за заплащане на възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.08.2019 г. – 10.07.2020 г., е увеличена на 671.25 лв., а искът за заплащане на мораторна лихва е увеличен на 151.83 лв.

**Първоинстанционният съд** е уважил изцяло заявените претенции с обжалваното решение, като е съобразил събраните в производството доказателства, включително констатациите на назначения от Бургаски районен съд експерт досежно размера на дължимото вземане, солидаризирайки се със съображенията на ищеца и игнорирайки като неоснователни правните възражения на ответника.

**Въззивният съд изцяло споделя крайния правен извод на първата инстанция, като излага следните съображения:**

**Фактическата обстановка по делото** е безспорна и установена от първата инстанция, съобразно представените в процеса доказателства, в следния смисъл: В процесния период страните са били обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „старши спасител“ в Сектор СОД към РД „Пожарна безопасност и защита на населението“, при Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“. Страните не спорят, че през процесния период ищецът е изпълнявал дежурства по график на 24-часови смени, при сумирано отчитане на работното време на тримесечие. Констатациите от заключението на вещото лице по изготвената пред първа инстанция съдебно икономическа експертиза сочат, че в посочения период ищецът е работил на 24- часови смени, по време на които е полагал и труд през нощта, от 22.00 ч. до 06.00ч., при сумирано изчисляване на работното време на тримесечие. Експертът установява, че в периода от 01.08.2019 г. – 10.07.2020 г. ищецът е положил 69 нощни смени, възлизащи на 552 часа реално положен нощен труд. Преизчислен в дневен труд с коефициент 1.143, нощният труд възлиза на 630.94 часа. Разликата между преизчисления и отчетения по протоколи нощен труд възлиза на 78.94 часа, като стойността му е 671.25 лева. Сборът на лихвите за забава върху дължимите от ответника суми за допълнително възнаграждение за извънреден труд, дължими за периодите от изпадането в забава за отделните вземания, до предявяването на иска, вещото лице е изчислило в размер на 151.83лв.

Безспорно е по делото, че горепосочената главница ДТВ не е изплатена на ищеца от неговия работодател.

**Спорът на страните, пренесен пред въззивен съд, е изцяло правен:**

Той касае правилното приложение на материалния закон, т.к. според ГДПБЗН-МВР служебното правоотношение между страните, предвид естеството му, се урежда изцяло от ЗМВР и подзаконовите нормативни актове по неговото приложение, издадени в тази връзка от министъра на вътрешните работи, за отчитането и заплащането на труда, положен от служителите на подчинение на това министерство, а претенцията на ищеца почива на правни норми от трудовото законодателство, явяващо се общо за специалната материя на служебните отношения в МВР, поради което и неприложимо според ответника за обсъждания казус.

**Въззивният съд намира изнесените от жалбоподателя възражения за неоснователни.**

Съгласно чл.176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, едно от които е за извънреден труд /чл.178,ал.1,т.3 ЗМВР/. Нормалната продължителност на

работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно, 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица /чл.187,ал.1 ЗМВР, в редакцията преди изменението с ДВ бр.60 от 2020г/.Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни –подневно ,а за работещите на 8- , 12- или 24-часови смени- сумирано на тримесечие /чл.187,ал.3 ЗМВР в редакцията преди изменението с ДВ бр.60 от 2020г /. Работата извън редовното работно време от 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие –за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл.187, ал.5, т.2, вр. ал.6 ЗМВР в редакцията преди изменението с ДВ бр.60 от 2020г/.

Разпоредбата на чл.143,ал.1 КТ съдържа дефиниция на понятието “извънреден труд“- това е трудът, който се полага от работника, със знанието и без противопоставянето на работодателя, извън установеното за него работно време. В чл.50а от ЗДСл е посочено, че извънреден е трудът, който се полага от държавния служител, извън установеното за него работно време, освен в случаите на чл.50 ЗДСл, въз основа на мотивирана писмена заповед на органа по назначаването.В ал.2 на същия законов текст е налице препращане към КТ относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд. При преценката дали служителят/работникът е положил извънреден труд, се изхожда от нормалната продължителност на работното време.

Безспорно в случая ищецът има качество „държавен служител –полицейски орган“ по смисъла на чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР. Чл.187,ал.3 МВР, в редакцията преди изменението с ДВ бр.60 от 2020г. е предвидил, че при работа на смени е възможно полагане на труд през нощта между 22 часа и 6 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Анализът на тази разпоредба сочи, че посочените 8 часа нощен труд са максимално допустимите, а не, че това е нормалната продължителност на работното време през нощта.Това е така, тъй като законодателят е използвал израза „средно 8 часа“ за всеки 24-часов период. Аргумент в подкрепа на това е , че след изменението на ЗМВР, чл.187,ал.1/ДВ бр.60/2020г/ вече нормативно е определена нормалната продължителност на работното време през нощта на 8 часа. Ето защо съдът не споделя тезата на въззивника, че нормалната продължителност на работното време през нощта за държавните служители – полицейски органи е 8 часа и е равна на нормалната продължителност на дневното работно време, а счита, че в ЗМВР/ до изменението му през 2020г./ не е фиксирана такава нормална продължителност на работното време през нощта. За процесния период са действали две наредби на министъра на вътрешните работи - Наредба № 8121з-908/02.08.2018г. и Наредба №8121з-36 от 07.01.20г., като само наредбата, действала в предходен период- от 2014г.- съдържа правило, че при сумирано отчитане на отработеното време, общият брой часове нощен труд се умножава по коефициент 0,143, като полученото число се събира с общия брой отработени часове през отчетния период. Следва да се отбележи, че редът и начинът на отчитане на работното време, при сумирано такова, не е уреден в КТ, ЗМВР или ЗДСл, а е предмет на подзаконова нормативна уредба. По отношение на работещите по трудови правоотношения това става чрез НСОРЗ и Наредбата за работното време, почивките и отпуските /НРВПО/. Чл.9а, ал.4 от последната предвижда ,че когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя по ал. 3 се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд, с коефициента по чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ. Съответно чл. 9г от НРВПО( в сила от 01.01.2018г.), предвижда отработените часове от работника/ служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл. 9б, да се отчитат за извънреден труд по реда на чл. 149 от КТ пред инспекцията по труда.

Съгласно чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ, при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за

подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Тъй като според КТ нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа, а на нощното- 7 часа, то съотношението между двете величини формира коефициент 1, 143. Подзаконовите нормативни актове, издадени на основание законовата делегация на чл.187,ал.9 от ЗМВР, с изключение на наредбата от 2014г, не съдържат регламентация, аналогична на тази в подзаконовите нормативни актове, издадени по КТ и по-конкретно НСОРЗ.С оглед на коментираната по-горе липса на законова норма, уреждаща нормалната продължителност на работното време през нощта за държавните служители, вкл.и тези по чл.142,ал.1,т.1 ЗМВР, настоящият състав намира, че за неуредените случаи следва да се приложат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, щом това отговаря на целта на акта-чл.46,ал.2 ЗНА.

В случая става дума за непълнота на законов акт, както изрично е посочено в цитираната разпоредба на Закона за нормативните актове. След като е безспорно, че полицейските служители са държавни служители, то за неуредените случаи в ЗМВР следва да се приложи общият ЗДСл. Съгласно принципните разяснения, дадени в т.23 на ТР №6/06.11.2013г на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и като общ, този закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях. Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР по отношение на другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител /подобно на пар.1а-нов –ДВ,бр.69/2008г,отм.-ДВ-бр.88/2010г от ДР на отменения ЗМВР/, доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл.67,ал.3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им, се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.Чл.50а, ал.2 от ЗДСл също препраща към КТ, относно продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд.

При липсата на нормативно уредена нормална продължителност на работното време през нощта за полицейските служители, следва да се приеме за такава посочената в чл.140,ал.1 КТ -7 часа при 5-дневна работна седмица.

В цитираните във въззивната жалба на ответната страна наредби на министъра на вътрешните работи безспорно липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни, при сумарно изчисляване на работното време.Тъй като размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите на министъра на вътрешните работи, при наличието на непълнота на същата, следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно разпоредбата на чл.9,ал.2 от цитирания нормативен акт, при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е.приложимият коефициент е 1,143. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл.

При трудово правоотношение и сумирано изчисляване на работно време, работодателят отчита работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период – тук- на тримесечие. В случай, че нормата работно време за този период е

надвишена, ще се отчете извънреден труд - часовете, получени над определената норма часове (след превръщането на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ), са извънреден труд. Поради това съдът намира за неоснователно възражението в жалбата, че НСОПЗ не намира приложение по отношение на държавните служители в МВР и, че след превръщането на нощните часове в дневни, не се кумулира извънреден труд.

Също така обстоятелството, че след изменението на чл.187, ал.1 от ЗМВР, обн. в ДВ.бр.60/20г., вече е определена категорично нормална продължителност на нощния труд от 8 часа за 24 часов времеви период, не е основание да се приеме, че нормата има обратно действие и урежда по този начин и предходно съществуващите отношения на лицата от категорията на ищеца, с работодателя му МВР.

Съдът намира, че следва да изложи мотиви и във връзка с решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС – Луковит. В решението е изложено, че чл.8 и чл.12, буква а/ от Директива 2003/88ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Съдът е приел, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. Т.к. в националното ни законодателство изобщо не съществува до 10.07.2020г./т.е. вкл. през исковия период/ норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР, даденият отговор не променя становището на настоящия състав, изложено по-горе.

От друга страна, предвиденото заплащане на нощния труд от 0,25 лв. за всеки отработен час, включително предоставянето на ободряващи напитки, според съда не може да компенсира особената тежест на нощния труд, по смисъла, вложен в решението на СЕС. Следва да се има предвид, че посочената ставка е определена и в чл.8 от НСОПЗ и работниците по трудово правоотношение също получават допълнително възнаграждение в този размер за всеки отработен част нощен труд, което води до извод, че в това отношение е налице равно третиране между държавните служители в МВР и работещите по трудово правоотношение. Остава обаче различното третиране на двете категории лица по отношение на преобразуването на нощните часове в дневни. Това означава, че посоченото допълнително заплащане от 0,25 лв. на час не съставлява компенсаторен механизъм за служители в МВР по начин, различен от прилагания за работещите по трудово правоотношение. Налага се извод за липсата на такъв нарочен механизъм за гарантиране и защитата на здравето и безопасността на служителите в МВР, с оглед по-голямата продължителност на нощния труд.

По отношение на приетото от СЕС, че чл.20 и 31 от ХОПЕС допускат определената в законодателството на държавата-членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. полицаи и пожарникари, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна с тази цел, следва отново да се има предвид, че до 2020г. няма определена нормална продължителност на нощния труд за полицаите. Такава е определена по-късно (след 10.07.20г.).

Показателно според този съд е също, че до м.август 2016г. наредбите на министъра на МВР са предвиждали такова преобразуване и отпадането му след този момент не е обосновано с никаква допустима от закона цел. Но дори да се приеме, че такава е налице, както бе посочено по-горе, в полза на служителите в МВР не са предвидени мерки за защита за компенсиране на особената тежест на положения нощен труд.

Тъй като пред въззивния съд не е пренесен спорът за размера на претендираното ДТВ, съдът не излага съображения в такава насока и възприема изцяло констатациите на вещото лице в тази връзка.

Предвид преценката на БОС за основателност на главната претенция за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за извънреден труд, положен от ищеца в процесния времеви период, се явява основателно и искането за присъждане на законна лихва за забава , т.е. акцесорната претенция върху така присъдената главница следва да бъде уважена.

Поради наличие на продължаващо закъснение за изпълнение, законна лихва за забава върху главницата се дължи и след предявяването на иска- до окончателното ѝ плащане.

В обобщение на изложеното, поради съвпадение на крайните правни изводи на двете съдилища, обжалваното решение на Бургаски районен съд следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото, на въззивника не се дължат разноски.

На основание чл.78, ал.3 ГПК той следва да заплати на въззиваемия всички разноски за въззивната инстанция, възлизащи на 500 лв. и представляващи уговорен и заплатен в брой хонорар за представителство и защита по делото от един адвокат, съобразно приложения договор за правна защита и съдействие. Размерът на това възнаграждение е под минимума, визиран в чл.7,ал.2,вр.чл.2, ал.5 НМРАВ, поради което не следва да бъде намаляван.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд:

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 2300/20.10.22г.по гр.д.№ 3957/22г. по описа на РС-Бургас.

**ОСЪЖДА** Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“-МВР, със съдебен адрес: гр.Бургас , ул“Ал.Велики“ №37-Б, да заплати на Т. П. П. ЕГН \*\*\*\*\* от \*\*\*, сумата 500лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за представителството и защитата на страната по в.гр.д.№1929/2022г. по описа на Бургаски окръжен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_